

tages. Det kan i det højeste betragtes som et lille Afdrag paa Gælden, men aldrig gøre Fyldest derfor. Saa megen større Opfordring have vi til at gaa videre, som der heldigvis i den sidste Tid har vist sig en Vending i Lægernes Opfattelse. De have jo paa et Møde, som jeg haaber vil blive offentlig refereret, udtalt deres Tilbøjelighed til at komme bort fra den gamle stædige Fastholden af det System, vi have. Det er sørgeligt, at heller ikke det har kunnet virke paa det høje Landsting, ikke har kunnet bringe det bort fra den stejle Holdning, som det hidtil har indtaget, og som det ikke har forladt ved det Forslag, her foreligger.

Justitsministeren (Goos): Jeg tror, at det ærede Medlem har Uret i at sige, at hvad Landstinget her har vedtaget, er et Udslag af et Vildrede, hvori dette Ting befinder sig. Nej, det virkelige Forhold er, at Landstingets Flertal staar paa et modsat Standpunkt af det, hvorpaa det ærede Medlem befinder sig, og at Landstingets Anskuelse navnlig gaar i Retning af, hvad jeg har udtalt som Betingelse for at kunne arbejde videre med Hensyn til mulige Reforme, nemlig at Staten ikke bør eller forsvarlig kan opgive det sanitære Tilsyn. Landstingsudvalgets Flertals Betænkning har udtalt det med skarpe Ord, at for saa vidt det nuværende sanitære Tilsyn ikke fuldt naar sit Maal, vil Konsekvensen være, at der maa træffes videregaaende Foranstaltninger i denne Retning, men Konsekvensen kan ikke være den, at man skal afskaffe det sanitære Tilsyn. Det er ogsaa mit Standpunkt. Jeg tror ikke, at en Justitsminister vilde kunne forsvare overfor den for hele Nationen farlige Smittekilde at opgive alt sanitært Tilsyn. Det er Hovedforskellen mellem det ærede Medlems og hans Meningsfællers Standpunkt og mit, hvad jeg ogsaa udtalte her, da Sagen var til Forhandling paa Grundlag af det af det ærede Medlem indbragte Forslag. Min Stilling til det her foreliggende Forslag, saaledes som det er vedtaget af Landstinget, staar i god Samklang med det principielle Synspunkt, hvorfra jeg ser Sagen. Det af det ærede Medlem indbragte og af Folketinget vedtagne Forslag gik ud paa lige over for de prostituerede Kvinder at opgive retligt eller faktisk alle de Vaaben, hvormed man møder dette Erhverv, baade det strafferetlige, det sanitære og praktisk talt ogsaa det politimæssige. Paa et saadant negativt Grundlag vil jeg ikke kunne stille mig og ikke kunne arbejde for mu-

lige Reforme. Men ganske uden for dette, hvorledes man stiller sig over for de prostituerede Kvinder selv, de forskellige Midler, hvormed de forskellige Veje, ad hvilke man søger at begrænse den moralske og den hygiejniske Fare ved dette Erhverv, ganske uden for dette ligger Spørgsmaalet om, hvorledes de udenforstaaende skulle behandles, som suge Næring, søge Erhverv ved deres Medmenneskers, Skøgenes Fornedrelse. Over for dem er der ikke Spørgsmaal om det sanitære Tilsyn og ikke direkte Spørgsmaal om det politimæssige Synspunkt, men der møder man simpelt hen det moralsk strafferetlige Spørgsmaal: Skal et saadant Erhverv, en saadan Søgen Vinding ved Medmenneskers Fornedrelse tillades af Staten, skal den stiltiende billiges, og om dette Punkt udtalte jeg i det andet Ting ved dette Forslags Forelæggelse, at jeg erkender, at der er god Grund til fra Statens Side at stemple tredie Mands Vindesyge, Søgen Vinding ved Skøgene. Jeg mente derfor, at jeg blandt andet kunde billige i Princippet, Udførelsesmaaden taler jeg ikke om, den Tanke, som var positivt udtalt i det af Folketinget vedtagne, nemlig, at man maa komme dem til Livs, der tage deres Underhold fra Skøgene, de saakaldte Alfonsoer. Det Spørgsmaal foreligger nu ikke her, men gaar ganske ind under det samme Synspunkt, og det er fra det Synspunkt jeg siger, at de, der holde Bordel eller offentligt Hus, bør stemples og straffes fra Statens Side som drivende et Erhverv man ikke vil taale. Fra dette Synspunkt ligger Vægten naturligvis ogsaa paa det, der er Tale om i Ordene, nemlig „holde Bordel“, og det kan jo ikke være andet end det, det ærede Medlem nævnte, da han spurgte, om det ikke betyder at være Entreprenør for et offentligt Hus. Det er det, man vil ramme. Hvad Mindretallet har talt om, Skiltningen, kan jo ikke falde ind under dette Udtryk, der ere vi jo nu som før henviste til ad politimæssig Vej gennem Regulativer at gøre, hvad man kan, for at undgaa det anstødelige og usømmelige; men der er jo en Mangfoldighed af Hensyn at tage, som binde eller skabe Vanskelighed. En hvilken som helst Skiltning, eller hvad der kan kaldes saaledes, er det jo umuligt at undgaa. Naar ogsaa anstændige Mennesker anvende det, saa kan det jo ikke paalægges de paagældende ved noget Regulativ, at de ikke maa bruge det, lige saa lidt, som man ved noget Regulativ kan sige, at det maa andre Mennesker ikke bruge. Der er jo der en Grænse, som er meget van-